

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)
της 22ας Φεβρουαρίου 2005 *

Στην υπόθεση C-141/02 P,

με αντικείμενο αίτηση αναίρεσως δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, ασκηθείσα στις 15 Απριλίου 2002,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους W. Mölls και K. Wiedner, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

ανααιρεσίουςα,

υποστηριζόμενη από τη:

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τους G. de Bergues και F. Million, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνουσα στην αναίρεση,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

T-Mobile Austria GmbH, πρώην max.mobil Telekommunikation Service GmbH, με έδρα τη Βιέννη (Αυστρία), εκπροσωπούμενη από τους A. Reidlinger, Esser-Wellié και T. Lübbig, Rechtsanwälte, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα πρωτοδικώς,

Βασίλειο των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενο από την H. G. Sevenster, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνον πρωτοδικώς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους B. Σκουρή, Πρόεδρο, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas και A. Borg Barthet, προέδρους τμήματος, J.-P. Puissochet (εισηγητή), R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, M. Pešič, J. Malenovský, J. Klučka και U. Löhms, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Poiares Maduro

γραμματέας: M.-F. Condet, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 7ης Σεπτεμβρίου 2004,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 21ης Οκτωβρίου 2004,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 30ής Ιανουαρίου 2002, max.mobil κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. II-313, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία κήρυξε παραδεκτή την προσφυγή που είχε ασκήσει η εταιρία max.mobil Telekommunikation Service GmbH, νυν T-Mobile Austria GmbH (στο εξής: εταιρία max.mobil) για την ακύρωση του εγγράφου της Επιτροπής της 11ης Δεκεμβρίου 1998, με το οποίο αρνήθηκε να κινηθεί διαδικασία λόγω παραβάσεως κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας (στο εξής: επίδικη πράξη).

Το ιστορικό της διαφοράς

- 2 Ο πρώτος φορέας δικτύου GSM που εμφανίστηκε στην αυστριακή αγορά εκμεταλλεύσεως δικτύων κινητής τηλεφωνίας είναι η εταιρία Mobilkom Austria AG (στο εξής: Mobilkom), η οποία ανήκει μερικώς στο Αυστριακό Δημόσιο μέσω της εταιρίας Post und Telekom Austria AG (στο εξής: PTA). Η εταιρία max.mobil, προσφεύγουσα πρωτοδίκως, είναι εταιρία αυστριακού δικαίου που εισήλθε στην εν

λόγω αγορά, τον Οκτώβριο του 1996, ως δεύτερος φορέας δικτύου GSM. Ένας τρίτος φορέας, η Connect Austria GmbH (στο εξής: Connect Austria), επελέγη κατόπιν μειοδοτικού διαγωνισμού στις αρχές Αυγούστου του 1997 και εισήλθε επίσης στην αυστριακή αγορά.

- 3 Πριν από την είσοδο της εταιρίας max.mobil στην αγορά εκμεταλλεύσεως των δικτύων κινητής τηλεφωνίας, το Österreichische Post- und Telegraphenverwaltung (αυστριακές ταχυδρομικές και τηλεγραφικές υπηρεσίες) διέθετε νόμιμο μονοπώλιο στο σύνολο του τομέα της κινητής τηλεφωνίας και εκμεταλλευόταν, μεταξύ άλλων, τα αναλογικά δίκτυα κινητής τηλεφωνίας «C-Netz» και «D-Netz», καθώς και το αποκαλούμενο «A1» δίκτυο GSM. Την 1η Ιουνίου 1996, το μονοπώλιο αυτό ανατέθηκε στη Mobilkom, νεοσυσταθείσα θυγατρική της PTA.

- 4 Στις 14 Οκτωβρίου 1997 η εταιρία max.mobil υπέβαλε στην Επιτροπή καταγγελία, προκειμένου να αναγνωρισθεί, μεταξύ άλλων, η εκ μέρους της Δημοκρατίας της Αυστρίας παράβαση των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 86 και 90, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 82 ΕΚ και 86, παράγραφος 1, ΕΚ). Στην ουσία, η καταγγελία αυτή στρεφόταν κατά της απουσίας διαφοροποίησης μεταξύ του ύψους των τελών που επιβλήθηκαν στις εταιρίες max.mobil και Mobilkom αντιστοίχως, καθώς και κατά των πλεονεκτημάτων που είχαν παρασχεθεί στη Mobilkom όσον αφορά την πληρωμή των εν λόγω τελών.

- 5 Επιπλέον, η εταιρία max.mobil προέβαλε με την καταγγελία της παράβαση του κοινοτικού δικαίου, αφενός, διότι οι αυστριακές αρχές αναγνώρισαν νομική ισχύ στα πλεονεκτήματα που είχαν παρασχεθεί στη Mobilkom κατά τη διάθεση των συχνοτήτων και, αφετέρου, διότι η PTA είχε στηρίξει τη θυγατρική της Mobilkom για την εκ μέρους της δημιουργία και εκμετάλλευση δικτύου GSM.

- 6 Στις 22 Απριλίου 1998 η εταιρία max.mobil υπέβαλε συμπληρωματικό υπόμνημα στην Επιτροπή, με το οποίο διευκρίνιζε ορισμένα πραγματικά και νομικά στοιχεία σχετικά με την κατάσταση κατά της οποίας στρεφόταν η καταγγελία της. Μετά από συνάντηση με την Επιτροπή, στις 14 Ιουλίου 1998, η εν λόγω εταιρία υπέβαλε, στις 27 Ιουλίου 1998, δεύτερο συμπληρωματικό υπόμνημα.
- 7 Στις 11 Δεκεμβρίου 1998 η Επιτροπή ενημέρωσε την εταιρία max.mobil, με το έγγραφο που προσβλήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου, ότι απέρριπτε μερικώς την από 14 Οκτωβρίου 1997 καταγγελία της. Συναφώς, η Επιτροπή διευκρίνιζε μεταξύ άλλων τα εξής:

«Όσον αφορά [το γεγονός ότι στη Mobilkom δεν επιβλήθηκε υψηλότερο τέλος από αυτό που κατέβαλε η επιχείρησή σας], η Επιτροπή φρονεί [...] ότι δεν αποδείξατε επαρκώς την ύπαρξη κρατικού μέτρου που οδήγησε τη Mobilkom σε κατάχρηση της δεσπόζουσας θέσης της. Κατά την ακολουθούμενη έως τώρα πρακτική, η Επιτροπή ασκεί προσφυγή λόγω παραβάσεως σε παρόμοιες υποθέσεις μόνον όταν ένα κράτος μέλος επιβάλλει σε νεοεισαχθείσα στην αγορά επιχείρηση υψηλότερο τέλος από αυτό που επιβάλλει σε επιχείρηση ασκούσα ήδη δραστηριότητα (βλ. την απόφαση της Επιτροπής, της 4ης Οκτωβρίου 1995, σχετικά με τους όρους που επιβλήθηκαν στον δεύτερο φορέα εκμετάλλευσης ραδιοτηλεφωνίας GSM στην Ιταλία, EE L 280, της 23ης Νοεμβρίου 1995).»

Η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία

- 8 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Φεβρουαρίου 1999, η εταιρία max.mobil άσκησε προσφυγή για τη μερική ακύρωση της επίδικης πράξεως, στο μέτρο που με αυτή απορρίφθηκε η καταγγελία της.

- 9 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 31 Μαρτίου 1999, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Με διάταξη της 17ης Σεπτεμβρίου 1999, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να συνεξετάσει την ένσταση απαραδέκτου με την ουσία της υποθέσεως.

- 10 Στις 15 Ιουλίου 1999 το Βασίλειο των Κάτω Χωρών ζήτησε να παρέμβει υπέρ της Επιτροπής. Με διάταξη της 17ης Σεπτεμβρίου 1999 ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος επέτρεψε την παρέμβαση αυτή.

- 11 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Στο πλαίσιο μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας, το Πρωτοδικείο κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν εγγράφως σε ορισμένα ερωτήματα.

- 12 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στα ερωτήματα που τους έθεσε το Πρωτοδικείο κατά τη συνεδρίαση της 2ας Μαΐου 2001.

- 13 Η εταιρία max.mobil ζήτησε από το Πρωτοδικείο:
 - να ακυρώσει την επίδικη πράξη στο μέτρο που με αυτή απορρίφθηκε η καταγγελία της.

 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

14 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, ζήτησε από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη και, επικουρικώς, ως αβάσιμη·
- να καταδικάσει την εταιρία max.mobil στα δικαστικά έξοδα.

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

15 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο, αφού διευκρίνισε, με προκαταρκτικές παρατηρήσεις, το πλαίσιο στο οποίο εντασσόταν η απόφασή του και, ιδίως, το περιεχόμενο της νομολογίας Bundesverband der Bilanzbuchhalter κατά Επιτροπής (απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 1997, C-107/95 P, Συλλογή 1997, σ. I-947), εξέτασε διαδοχικά το παραδεκτό και, στη συνέχεια, το βάσιμο της προσφυγής.

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις του Πρωτοδικείου

16 Το Πρωτοδικείο διευκρινίζει, κατ' αρχάς, με τη σκέψη 48 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η επιμελής και αμερόληπτη εξέταση μιας καταγγελίας αποτελεί έκφραση του δικαιώματος χρηστής διοικήσεως των ατομικών καταστάσεων το οποίο εντάσσεται στις γενικές αρχές που είναι κοινές στις συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών και διαλαμβάνεται στο άρθρο 41, παράγραφος 1, του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που διακηρύχθηκε στη Νίκαια στις 7 Δεκεμβρίου 2000 (ΕΕ C 364, σ. 1, στο εξής: Χάρτης Θεμελιωδών Δικαιωμάτων).

- 17 Ακολούθως εκτιμά, με τις σκέψεις 49 και 51 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι έχει επιβληθεί στην Επιτροπή υποχρέωση να προβαίνει στην επιμελή και αμερόληπτη εξέταση των καταγγελιών στους τομείς των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (νυν άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ), καθώς και στο πλαίσιο του άρθρου 92 της Συνθήκης (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρου 87 ΕΚ) και του άρθρου 93 της ίδιας Συνθήκης (νυν άρθρου 88 ΕΚ). Κατά το Πρωτοδικείο, όμως, το άρθρο 90 της Συνθήκης πρέπει να ερμηνεύεται σύμφωνα με τις διατάξεις της Συνθήκης περί ανταγωνισμού, οι οποίες αναγνωρίζουν ρητώς δικονομικά δικαιώματα στους καταγγέλλοντες. Φρονεί ότι η εταιρία max.mobil τελεί σε κατάσταση παρόμοια με τη διαλαμβανόμενη στο άρθρο 3 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), που της παρέχει τη δυνατότητα υποβολής καταγγελίας στην Επιτροπή.
- 18 Τέλος, το Πρωτοδικείο ισχυρίζεται, με τις σκέψεις 52 και 53 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι η ύπαρξη υποχρέωσης επιμελούς και αμερόληπτης εξέτασης δικαιολογείται από τη γενική υποχρέωση εποπτείας που υπέχει η Επιτροπή. Η υποχρέωση αυτή πρέπει να εφαρμόζεται αδιακρίτως στο πλαίσιο των άρθρων 85, 86, 90, 92 και 93 της Συνθήκης, μολοντί οι λεπτομέρειες ασκήσεως της ποικίλλουν ανάλογα με τους ειδικούς τομείς εφαρμογής της και, ιδίως, με τα δικονομικά δικαιώματα που παρέχει ρητώς η Συνθήκη ή το παράγωγο κοινοτικό δίκαιο στους ενδιαφερομένους στον εκάστοτε τομέα. Συνεπώς, είναι αλυσιτελή τα επιχειρήματα της Επιτροπής, αφενός, ότι το άρθρο 90, παράγραφος 3, της Συνθήκης δεν αφήνει κανένα περιθώριο ενέργειας στους ιδιώτες και, αφετέρου, ότι η προστασία των ιδιωτών διασφαλίζεται μέσω των υποχρεώσεων που υπέχουν απευθείας τα κράτη μέλη.
- 19 Περαιτέρω, με τη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Πρωτοδικείο διακρίνει τη διαδικασία του άρθρου 90, παράγραφος 3, από εκείνη του άρθρου 169 της Συνθήκης (νυν άρθρο 226 ΕΚ). Κατά το Πρωτοδικείο, το μεν άρθρο 169 της Συνθήκης προβλέπει ότι η Επιτροπή «δύναται» να ασκήσει προσφυγή λόγω παραβάσεως κατά κράτους μέλους, το δε άρθρο 90, παράγραφος 3, της ίδιας Συνθήκης προβλέπει, αντιθέτως, ότι η Επιτροπή λαμβάνει τα κατάλληλα μέτρα «εφόσον είναι ανάγκη». Η διατύπωση αυτή δείχνει ότι η Επιτροπή πρέπει να προβαίνει σε επιμελή και αμερόληπτη εξέταση των καταγγελιών κατόπιν της οποίας αποφασίζει, στο πλαίσιο της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει, αν πρέπει να

ξεκινήσει έρευνα και, ενδεχομένως, να λάβει μέτρα έναντι του οικείου ή των οικείων κρατών μελών. Σε αντίθεση με ό,τι ισχύει για τις αποφάσεις της Επιτροπής περί ασκήσεως προσφυγής λόγω παραβάσεως δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης, η εξουσία της να δώσει συνέχεια σε καταγγελία κατ' εφαρμογήν του άρθρου 90, παράγραφος 3, της Συνθήκης, μολονότι διακριτική, μπορεί ωστόσο να αποτελέσει αντικείμενο δικαστικού ελέγχου [βλ., υπ' αυτή την έννοια, σημείο 96 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα Mischο στην υπόθεση Επιτροπή και Γαλλία κατά TF1 (απόφαση της 12ης Ιουλίου 2001, C-302/99 P και C-308/99 P, Συλλογή 2001, σ. I-5603)].

- 20 Ναι μεν η Επιτροπή απολαύει ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως τόσο όσον αφορά τη δράση που θεωρεί αναγκαία να αναλάβει όσο και τα μέσα που είναι πρόσφορα για τον σκοπό αυτό (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση Bundesverband der Bilanzbuchhalter κατά Επιτροπής, σκέψη 27), το Πρωτοδικείο όμως υπενθυμίζει, με τις σκέψεις 55 έως 57 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, στο μέτρο που η Επιτροπή βαρύνεται με υποχρέωση επιμελούς και αμερόληπτης εξετάσεως μιας καταγγελίας, η τήρηση της υποχρεώσεως αυτής δεν σημαίνει ότι η απόφασή της για το αν θα δώσει συνέχεια σε μια καταγγελία δεν υπόκειται σε δικαστικό έλεγχο όμοιο με τον ασκούμενο όσον αφορά τη διαπίστωση παραβάσεων στους τομείς των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 1977, 26/76, Metro κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1977, σ. 567, σκέψη 13). Το Πρωτοδικείο επικαλείται το σημείο 97 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα Mischο στην προαναφερθείσα υπόθεση Επιτροπή και Γαλλία κατά TF1, ο οποίος υποστηρίζει ότι ομοίως πρέπει να αντιμετωπίζονται και οι παραβάσεις του άρθρου 90, παράγραφος 3, της Συνθήκης. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι αυτού του είδους ο δικαστικός έλεγχος αποτελεί επίσης μέρος των γενικών αρχών που είναι κοινές στις συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών, όπως βεβαιώνει το άρθρο 47 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.

- 21 Προκειμένου να μη θίγεται η διακριτική εξουσία της Επιτροπής, όταν η προσβαλλόμενη πράξη συνίσταται σε απόφασή της να μην κάνει χρήση της εξουσίας που της παρέχει το άρθρο 90, παράγραφος 3, της Συνθήκης, ο ρόλος του κοινοτικού δικαστή πρέπει, κατά την άποψη του Πρωτοδικείου, να περιορίζεται στο να εξακριβώσει αν η προσβαλλόμενη πράξη περιέχει αιτιολογία λαμβάνουσα υπόψη τα πρόσφορα στοιχεία του φακέλου της υποθέσεως, αν ισχύουν τα πραγματικά περιστατικά που ελήφθησαν υπόψη και αν υφίσταται πρόδηλη πλάνη ως προς την εκτίμηση των περιστατικών αυτών.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

- 22 Κατόπιν των προκαταρκτικών αυτών παρατηρήσεων, το Πρωτοδικείο δέχθηκε το παραδεκτό της προσφυγής της εταιρίας max.mobil με το ακόλουθο σκεπτικό.
- 23 Κατ' αρχάς, με τη σκέψη 65 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, χαρακτηρίζει το έγγραφο της Επιτροπής της 11ης Δεκεμβρίου 1998, με το οποίο αυτή κοινοποίησε στην εταιρία max.mobil την πρόθεσή της να μη δώσει συνέχεια στην καταγγελία της δυνάμει του άρθρου 90 της Συνθήκης, ως απόφαση δυνάμενη να προσβληθεί με προσφυγή λόγω ακυρώσεως.
- 24 Ακολούθως, με τις σκέψεις 70 έως 71 της ίδιας αποφάσεως, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η εταιρία max.mobil είναι αποδέκτης της αποφάσεως αυτής και διευκρινίζει ότι η επίδικη πράξη την αφορά ατομικά για περισσότερους του ενός λόγους.
- 25 Πρώτον, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι η επίδικη πράξη συνιστά απάντηση της Επιτροπής σε επίσημη καταγγελία της εταιρίας max.mobil.
- 26 Δεύτερον, αναφέρει ότι η Επιτροπή είχε σειρά συναντήσεων με την εταιρία αυτή προκειμένου να εξετάσει τις διάφορες πτυχές της καταγγελίας.
- 27 Τρίτον, κατά το Πρωτοδικείο, όταν χορηγήθηκε η άδεια GSM στην εν λόγω εταιρία, υπήρχε μία και μόνον ανταγωνίστριά της, η Mobilkom, δικαιούχος των κρατικών μέτρων κατά των οποίων στράφηκε η προσφεύγουσα με το τμήμα της καταγγελίας της, το οποίο, όπως έκρινε η Επιτροπή με την επίδικη πράξη, δεν έχριζε περαιτέρω εξετάσεως.

- 28 Τέταρτον, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η εταιρία max.mobil είναι η μόνη από τις δύο ανταγωνίστριες της Mobilkom στην οποία επιβλήθηκε τέλος εξίσου υψηλό με αυτό της Mobilkom, ενώ στην άλλη ανταγωνίστρια, την Connect Austria, επιβλήθηκε τέλος σημαντικά χαμηλότερο από αυτό της Mobilkom ή της εταιρίας max.mobil.
- 29 Πέμπτον, κατά το Πρωτοδικείο, δεν αμφισβητείται ότι το ύψος του επιβληθέντος στη Mobilkom τέλους, το οποίο αποτελεί το κεντρικό ζήτημα της καταγγελίας και της επίδικης πράξεως, μηχανικά αντιγράφει το ύψος του προτεινόμενου από την προσφεύγουσα τέλους στο πλαίσιο της διαδικασίας χορηγήσεως της δεύτερης άδειας GSM στην Αυστρία.
- 30 Έκτον, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι το μέτρο που αποτελεί αντικείμενο της καταγγελίας και της επίδικης πράξεως αφορά ατομικά τη Mobilkom και δεν αποτελεί μέτρο γενικού περιεχομένου, όπως το επίμαχο στην προπαρατεθείσα απόφαση Bundesverband der Bilanzbuchhalter κατά Επιτροπής.

Επί της ουσίας της προσφυγής

- 31 Το Πρωτοδικείο, αφού υπενθύμισε, με τις σκέψεις 73 και 75 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο έλεγχος που ασκεί περιορίζεται στην εξακρίβωση του αν η Επιτροπή τήρησε την υποχρέωση επιμελούς και αμερολήπτου εξετάσεως των καταγγελιών, και ότι η επίδικη πράξη στηρίζεται σε πραγματικά περιστατικά το υποστατό των οποίων δεν αμφισβητείται, έκρινε ότι η Επιτροπή μπορούσε, χωρίς να υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, να διαπιστώσει ότι η επιβολή στη Mobilkom τέλους ισόποσου με αυτό που κατέβαλε η εταιρία max.mobil δεν αρκεί για να αποδειχθεί ότι η Mobilkom ωθήθηκε σε κατάχρηση της δεσπόζουσας θέσης της. Εξάλλου, η διαπίστωση αυτή συνάδει προς την προγενέστερη πρακτική της Επιτροπής.

- 32 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι η προσβαλλόμενη πράξη εκδόθηκε έπειτα από σειρά συναντήσεων μεταξύ της εταιρίας max.mobil και της Επιτροπής εντός οικείου για την εταιρία αυτή πλαισίου, οπότε αυτή ήταν σε θέση να κατανοήσει τις αιτιολογικές σκέψεις της επίδικης πράξεως. Επομένως, κατά το Πρωτοδικείο, δεν μπορεί να γίνει δεκτός ισχυρισμός σχετικός με την απουσία ή την ανεπάρκεια αιτιολογίας, όπως στην υπόθεση της 17ης Μαρτίου 1983, 294/81, Control Data κατά Επιτροπής (Συλλογή 1983, σ. 911, σκέψη 15). Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο κατέληξε ότι η προσβαλλόμενη πράξη είναι επαρκώς αιτιολογημένη έναντι του άρθρου 190 της Συνθήκης (νυν άρθρου 253 ΕΚ).

Η ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία

- 33 Στις 12 Απριλίου 2002 η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε αναίρεση ενώπιον του Δικαστηρίου.
- 34 Την 1η Αυγούστου 2002 η Γαλλική Δημοκρατία ζήτησε να παρέμβει υπέρ της Επιτροπής. Με διάταξη της 24ης Οκτωβρίου 2002 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου δέχθηκε το αίτημα αυτό.
- 35 Στις 9 Αυγούστου 2002 η εταιρία max.mobil άσκησε, με το υπόμνημά της αντικρούσεως, αντίθετη αναίρεση. Η Επιτροπή απάντησε στις 15 Νοεμβρίου 2002 με υπόμνημα απαντήσεως. Η εταιρία max.mobil κατέθεσε υπόμνημα ανταπαντήσεως στις 25 Φεβρουαρίου 2003.

Τα αιτήματα της αναιρέσεως και της αντίθετης αναιρέσεως

36 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, καθόσον κηρύσσει παραδεκτή την προσφυγή περί ακυρώσεως που άσκησε η εταιρία max.mobil κατά του εγγράφου της Επιτροπής της 11ης Δεκεμβρίου 1998.

- να απορρίψει ως απαράδεκτη την προσφυγή περί ακυρώσεως που άσκησε η εταιρία max.mobil κατά της επίδικης πράξεως.

- να απορρίψει την αντίθετη αίτηση αναιρέσεως της εταιρίας max.mobil.

- να καταδικάσει την εταιρία max.mobil στα δικαστικά έξοδα.

37 Η εταιρία max.mobil ζητεί από το Δικαστήριο:

- να απορρίψει, κυρίως, την αναίρεση της Επιτροπής ως απαράδεκτη ή, επικουρικώς, ως αβάσιμη,

και με την αντίθετη αναίρεση:

- να ακυρώσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, καθόσον απέρριψε την προσφυγή της περί ακυρώσεως ως αβάσιμη·

- να ακυρώσει την επίδικη πράξη·

- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

38 Η Γαλλική Δημοκρατία με το υπόμνημά της παρεμβάσεως, ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, καθόσον δέχεται το παραδεκτό της προσφυγής περί ακυρώσεως που άσκησε η εταιρία max.mobil δυνάμει του άρθρου 90 της Συνθήκης·

- να καταδικάσει την εταιρία max.mobil στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναίρεσεως

Επί του παραδεκτού της κύριας αναίρεσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 39 Η Επιτροπή φρονεί ότι η αναίρεση είναι παραδεκτή, στηρίζοντας την επιχειρηματολογία της σε δύο σημεία.
- 40 Αφενός, η αναίρεση είναι παραδεκτή δυνάμει του άρθρου 49 (νυν άρθρο 56), πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, στο μέτρο που με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση επιλύθηκε δικονομικό ζήτημα σχετικό με το παραδεκτό και η προσφυγή κρίθηκε παραδεκτή. Ως εκ τούτου, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση συνιστά βλαπτική επ' αυτού πράξη για την Επιτροπή, καθής ενώπιον του Πρωτοδικείου. Το γεγονός ότι, επί της ουσίας, το Πρωτοδικείο κήρυξε την προσφυγή αβάσιμη δεν ασκεί επιρροή ως προς το παραδεκτό της αναίρεσεως της Επιτροπής για την ακύρωση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία κρίθηκε ότι μπορεί να ασκηθεί ένδικη προσφυγή κατά της επίδικης πράξεως (απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2002, C-23/00 P, Συμβούλιο κατά Boehringer, Συλλογή 2002, σ. I-1873, σκέψεις 50 και 52).
- 41 Αφετέρου, η αναίρεση είναι παραδεκτή δυνάμει του άρθρου 49, τρίτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή είναι ένας από τους διαδίκους που μπορούν να ασκήσουν αναίρεση κατά πρωτόδικης αποφάσεως ανεξαρτήτως της εκβάσεως επί της ουσίας, όπως δέχεται σιωπηρά το Δικαστήριο με την απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 1999, C-73/97 P, Γαλλία κατά Comafraica κ.λπ. (Συλλογή 1999, σ. I-185), ή και χωρίς να χρειάζεται να αποδειχθεί συμφέρον, όπως τονίζει το Δικαστήριο με την απόφαση της 8ης Ιουλίου 1999, C-49/92 P, Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni (Συλλογή 1999, σ. I-4125, σκέψη 171).

- 42 Η εταιρία max.mobil θεωρεί ότι, εφόσον η Επιτροπή νίκησε, πρέπει να εφαρμοστεί το άρθρο 49, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου που έρχεται σε αντίθεση με το παραδεκτό της αναιρέσεως της Επιτροπής. Επιπλέον, στην υπόθεση αυτή, το ζήτημα του παραδεκτού δεν επιλύθηκε ως δικονομικό ζήτημα αλλά στο πλαίσιο της εξετάσεως επί της ουσίας. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, όμως, εξετάζει την προσφυγή στο σύνολό της, άποψη που ενισχύεται με το άρθρο 114, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.
- 43 Επιπλέον, αμφισβητεί την εκ μέρους της Επιτροπής ερμηνεία του άρθρου 49, τρίτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου. Τα κοινοτικά όργανα δεν μπορούν να τύχουν διαφορετικής αντιμετώπισης σε σχέση με τους λοιπούς διαδίκους. Δεν μπορούν να ασκήσουν αναίρεση αποκλειστικά και μόνον προκειμένου να διευκρινίσει το Δικαστήριο ένα από τα νομικά ζητήματα που διαλαμβάνονται στην ίδια υπόθεση και δεν είναι, ως εκ τούτου, αυτόνομα, όπως προκύπτει από τη σκέψη 51 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Συμβούλιο κατά Boehringer, την οποία επιβεβαιώνει η προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή και Γαλλία κατά TF1.
- 44 Τέλος, η εταιρία max.mobil επισημαίνει ότι οι περιστάσεις της προπαρατεθείσας αποφάσεως Γαλλία κατά Comafica κ.λπ. είναι διαφορετικές. Στην υπόθεση εκείνη, το Δικαστήριο αντιμετώπισε πλέγμα αποφάσεων του Πρωτοδικείου, οπότε η παραπομπή στην απόφαση αυτή είναι αλυσιτελής.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 45 Πρέπει, κατ' αρχάς να απορριφθεί η συλλογιστική της εταιρίας max.mobil, στο μέτρο που παραπέμπει στην προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή και Γαλλία κατά TF1. Συγκεκριμένα, με την εν λόγω απόφαση, το Δικαστήριο, επιβεβαιώνοντας την απόφαση περί καταργήσεως της δίκης που είχε εκδώσει σε πρώτο βαθμό το Πρωτοδικείο, διαπίστωσε ότι αυτό μπορούσε να επιλύσει την υπόθεση, χωρίς να

χρειάζεται να αποφανθεί επί του παραδεκτού της ασηθειςας ενώπιόν του προσφυγής, λαμβανομένης υπόψη της σειράς με την οποία εξετάζονται τα ζητήματα αυτά (προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή και Γαλλία κατά ΤF1, σκέψεις 25 έως 28).

46 Αντιθέτως, στην υπό κρίση υπόθεση το Πρωτοδικείο απεφάνθη επισήμως επί του παραδεκτού της προσφυγής προτού αποφανθεί επί της ουσίας της υποθέσεως.

47 Αφενός, το άρθρο 49, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου έχει ως εξής:

«Κατά των οριστικών αποφάσεων του Πρωτοδικείου, καθώς και κατά των αποφάσεων που επιλύουν εν μέρει τη διαφορά ως προς την ουσία ή επιλύουν δικονομικό ζήτημα που αφορά ένσταση αναρμοδιότητας ή απαραδέκτου, μπορεί να ασκηθεί αναίρεση ενώπιον του Δικαστηρίου, σε δύο μήνες από της κοινοποιήσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.»

48 Αφετέρου, δυνάμει του άρθρου 49, τρίτο εδάφιο, του ίδιου Οργανισμού, τα όργανα της Κοινότητας δεν πρέπει να αποδεικνύουν κανένα έννομο συμφέρον προκειμένου να ασκήσουν αναίρεση κατά αποφάσεως του Πρωτοδικείου (προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni, σκέψη 171).

49 Εν προκειμένω, η αναίρεση της Επιτροπής αποβλέπει στην εκ μέρους του Δικαστηρίου ακύρωση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, συγκεκριμένα των σημείων 65 έως 72, με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε ρητά την ένσταση απαραδέκτου που είχε προτείνει η Επιτροπή, δεδομένου ότι το τμήμα αυτό της αποφάσεως συνιστά απόφαση με την οποία επιλύθηκε δικονομικό ζήτημα κατά την έννοια του άρθρου 49, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου.

- 50 Οι αποφάσεις με τις οποίες επιλύεται δικονομικό ζήτημα σχετικό με ένσταση απαραδέκτου, κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως, είναι αποφάσεις που ζημιώνουν έναν από τους διαδίκους, καθότι δέχονται ή απορρίπτουν την ένσταση απαραδέκτου. Συναφώς, το Δικαστήριο δέχθηκε, μεταξύ άλλων, αναίρεση ασκηθείσα κατά αποφάσεως του Πρωτοδικείου με την οποία είχε απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου που είχε προτείνει διάδικος κατά της προσφυγής, μολονότι το Πρωτοδικείο, με την ίδια απόφαση, απέρριψε στη συνέχεια την προσφυγή ως αβάσιμη (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις Γαλλία κατά Comafrica κ.λπ., καθώς και Συμβούλιο κατά Boehringer, σκέψη 50).
- 51 Στην υπό κρίση υπόθεση, εφόσον, όπως μόλις διαπιστώθηκε, το Πρωτοδικείο απεφάνθη επί του παραδεκτού της προσφυγής της εταιρίας max.mobil προτού την απορρίψει επί της ουσίας, η αναίρεση της Επιτροπής κατά της εν λόγω βλαπτικής γι' αυτήν αποφάσεως πρέπει να κριθεί παραδεκτή.
- 52 Η ένσταση απαραδέκτου που πρότεινε η εταιρία max.mobil κατά της αναίρέσεως πρέπει, ως εκ τούτου, να απορριφθεί.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 53 Ναι μεν η Επιτροπή δέχεται ότι έχει καθήκον να προβαίνει σε επιμελή εξέταση των καταγγελιών που λαμβάνει στο πλαίσιο του άρθρου 90 της Συνθήκης, φρονεί όμως,

άποψη την οποία συμμερίζεται και η Γαλλική Κυβέρνηση, ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι η απόφασή της να διώξει την παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού ήταν δεκτική δικαστικού ελέγχου.

- 54 Υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο αγνοεί το περιεχόμενο της προπαρατεθείσας αποφάσεως Bundesverband der Bilanzbuchhalter κατά Επιτροπής, εκτιμώντας ότι η λύση που δόθηκε στην ως άνω υπόθεση, ήτοι ότι η Επιτροπή έχει διακριτική ευχέρεια για τη δίωξη των παραβάσεων, συνιστά απλώς εξαίρεση από το γενικό δικαίωμα εξετάσεως των καταγγελιών. Ισχυρίζεται ότι το Δικαστήριο, με τη σκέψη 25 της αποφάσεως αυτής, εκτιμά αντιθέτως ότι ενεργητική νομιμοποίηση κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να παρέμβει δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 3, της Συνθήκης συντρέχει σε εξαιρετικές μόνον περιπτώσεις.
- 55 Εν προκειμένω, η εταιρία max.mobil δεν τελούσε σε εξαιρετική κατάσταση υπό την έννοια της νομολογίας αυτής, όπως υποστηρίζει και η Γαλλική Κυβέρνηση.
- 56 Επιπλέον, η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τη Γαλλική Κυβέρνηση, αμφισβητεί τον χαρακτηρισμό της «αποφάσεως» που έδωσε το Πρωτοδικείο, με τις σκέψεις 64 έως 68 και 71 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στο από 11 Δεκεμβρίου 1998 έγγραφο. Τα έγγραφα της Επιτροπής πρέπει να θεωρούνται απλώς ενημερωτικά.
- 57 Υποστηρίζει ότι τα δικονομικά δικαιώματα που αναγνωρίζει ο κανονισμός 17, στα οποία περιλαμβάνεται το δικαίωμα εκδόσεως αποφάσεως εκ μέρους της Επιτροπής, δεν ισχύουν στο πλαίσιο του άρθρου 90, παράγραφος 3, της Συνθήκης.

- 58 Κατά συνέπεια, αμφισβητεί τη δυνατότητα του Πρωτοδικείου να παραπέμψει σε νομολογιακά προηγούμενα σχετικά με τα δικαιώματα που αντλούνται από την εφαρμογή των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης.
- 59 Τέλος, η Επιτροπή εκτιμά ότι η αρχή της χρηστής διοικήσεως των ατομικών καταστάσεων, που μέχρι τούδε ήταν άγνωστη στη νομολογία του Δικαστηρίου αλλά βάσει της οποίας το Πρωτοδικείο ενισχύει τη συλλογιστική του, είναι υπερβολικά γενική για να στηρίξει δικονομικά δικαιώματα υπέρ των ιδιωτών, πολλώ μάλλον δεδομένου ότι ο Χάρτης Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, που προβάλλεται προς στήριξη της αρχής αυτής, δεν τυγχάνει εφαρμογής. Εξάλλου, το άρθρο 41, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του χάρτη αυτού απλώς υπενθυμίζει την προβλεπόμενη στο άρθρο 190 της Συνθήκης υποχρέωση αιτιολογήσεως. Το άρθρο 41, παράγραφος 4, του εν λόγω χάρτη αντικατοπτρίζει το άρθρο 21, τρίτο εδάφιο, ΕΚ, μετά τη θέσπιση της Συνθήκης του Άμστερνταμ, που δεν είχε ακόμη τεθεί σε ισχύ στις 11 Δεκεμβρίου 1998, ημερομηνία εκδόσεως της επίδικης πράξεως, η οποία εξετάστηκε ως απόφαση προσβληθείσα σε πρώτο βαθμό.
- 60 Η εταιρία max.mobil προβάλλει κυρίως την ενεργητική της νομιμοποίηση. Στηριζόμενη στα σημεία 99, 100, 103 και 107 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα Mischo στην προπαρατεθείσα υπόθεση Επιτροπή και Γαλλία κατά ΤF1, στην απόφαση της 15ης Ιουνίου 1993, C-225/91, Matra κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-3203, σκέψεις 23 και 25), καθώς και στις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα La Pergola στην προπαρατεθείσα υπόθεση Bundesverband der Bilanzbuchhalter κατά Επιτροπής, η εταιρία max.mobil φρονεί ότι, στην απόφαση που εκδόθηκε επί της ως άνω υποθέσεως, το Δικαστήριο ορθώς στήριξε το απαράδεκτο της προσφυγής στο γεγονός ότι η καταγγελία αφορούσε πράξη γενικού περιεχομένου που δεν μπορούσε παραδεκτώς να αμφισβητηθεί από ιδιώτη και όχι στην ευρεία εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει η Επιτροπή.
- 61 Όπως, όμως, αναγνώρισε το Πρωτοδικείο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, για τους λόγους που υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 24 έως 30 της παρούσας αποφάσεως, η απόφαση της Επιτροπής να μη δώσει συνέχεια στην καταγγελία της max.mobil αφορά ατομικά την εταιρία αυτή.

- 62 Ως εκ τούτου, η απονομή ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως στην Επιτροπή δεν επιφέρει αυτομάτως το απαράδεκτο των προσφυγών που ασκούνται κατά των αποφάσεων που εκδίδονται δυνάμει της εξουσίας αυτής.
- 63 Δεν μπορεί επομένως να αποκλεισθεί η δυνατότητα δικαστικού ελέγχου των αρνητικών αποφάσεων που λαμβάνει η Επιτροπή όσον αφορά τις καταγγελίες ιδιωτών, ανεξαρτήτως της φύσεως των προσβαλλομένων πράξεων. Η εταιρία max.mobil επικαλείται, συναφώς, τις σκέψεις 24 και 25 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Bundesverband der Bilanzbuchhalter κατά Επιτροπής.
- 64 Επιπλέον, η εταιρία max.mobil εκτιμά ότι τελεί σε εξαιρετική κατάσταση υπό την έννοια της αποφάσεως αυτής, καθώς και της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 3ης Ιουνίου 1999, T-17/96, TF1 κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-1757). Στην τελευταία αυτή απόφαση, το Πρωτοδικείο αντλεί τον εξαιρετικό χαρακτήρα της επίδικης καταστάσεως από την ιδιαίτερη ανταγωνιστική θέση που κατείχε η προσφεύγουσα σε σχέση με τα λοιπά τηλεοπτικά κανάλια και από το γεγονός ότι η προσφυγή αφορούσε ατομική απόφαση και όχι πράξη γενικού περιεχομένου, σε αντίθεση με την προπαρατεθείσα απόφαση Bundesverband der Bilanzbuchhalter κατά Επιτροπής.
- 65 Τέλος, η εταιρία max.mobil θεωρεί ότι η συλλογιστική της Επιτροπής ότι ο Χάρτης Θεμελιωδών Δικαιωμάτων δεν έχει ουδεμία νομική ισχύ είναι εσφαλμένη, δεδομένου ότι το έγγραφο αυτό επαναλαμβάνει και επιβεβαιώνει τα θεμελιώδη δικαιώματα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως. Το άρθρο 41, παράγραφος 2, του Χάρτη αυτού στηρίζει σαφώς την αναγνώριση του δικαιώματος χρηστής διοικήσεως των ατομικών καταστάσεων. Επιπλέον, ισχυρίζεται ότι η ρητή απονομή δικονομικών δικαιωμάτων δεν μπορεί να αποτελεί προϋπόθεση σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας ενός ατόμου (απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1990, C-301/87, Γαλλία κατά Επιτροπής, αποκαλούμενη Boussac Saint Frères, Συλλογή 1990, σ. I-307).

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 66 Το άρθρο 90, παράγραφος 3, της Συνθήκης επιφορτίζει την Επιτροπή με τη μέριμνα για την εκ μέρους των κρατών μελών τήρηση των επιβαλλομένων σ' αυτά υποχρεώσεων, όσον αφορά τις αναφερόμενες στο άρθρο 90, παράγραφος 1, επιχειρήσεις, και της απονέμει ρητώς την αρμοδιότητα να παρεμβαίνει προς τον σκοπό αυτό, εκδίδοντας οδηγίες και αποφάσεις. Η Επιτροπή έχει την εξουσία να διαπιστώνει ότι ορισμένο κρατικό μέτρο είναι ασυμβίβαστο προς τους κανόνες της Συνθήκης και να επισημαίνει τα μέτρα που το κράτος-αποδέκτης πρέπει να θεσπίσει για να συμμορφωθεί προς τις απορρέουσες από το κοινοτικό δίκαιο υποχρεώσεις (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Bundesverband der Bilanzbuchhalter κατά Επιτροπής, σκέψη 23).
- 67 Εν προκειμένω, η εταιρία max.mobil, προσφεύγουσα πρωτοδίκως, είχε ζητήσει από την Επιτροπή να αναγνωρίσει ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας παρέβη τις διατάξεις των άρθρων 86 και 90, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Με την καταγγελία της υποστήριξε ότι οι αυστριακές αρχές, μη διαφοροποιώντας τα ποσά των τελών που επιβλήθηκαν στην ίδια και στην ανταγωνίστριά της Mobillkom, μολονότι η τελευταία ενισχύθηκε, ως θυγατρική, από την ΡΤΑ για τη δημιουργία και την εκμετάλλευση του δικτύου της GSM, χορήγησαν παρανόμως πλεονεκτήματα στη Mobillkom κατά τη διάθεση των συχνοτήτων.
- 68 Από τη σκέψη 24 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Bundesverband der Bilanzbuchhalter κατά Επιτροπής προκύπτει ότι ένας ιδιώτης μπορεί, ενδεχομένως, να έχει το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως, κατά αποφάσεως που απευθύνει η Επιτροπή προς κράτος μέλος δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 3, της Συνθήκης, εφόσον πληρούνται οι προβλεπόμενες στο άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ) προϋποθέσεις.

- 69 Εντούτοις, από το γράμμα του άρθρου 90, παράγραφος 3, της Συνθήκης και από την οικονομία του συνόλου των διατάξεων του άρθρου αυτού προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν οφείλει να κινηθεί τη διαδικασία που προβλέπουν οι εν λόγω διατάξεις, καθότι οι ιδιώτες δεν μπορούν να απαιτήσουν από το θεσμικό αυτό όργανο να λάβει συγκεκριμένη θέση.
- 70 Το γεγονός ότι η προσφεύγουσα έχει άμεσο και ατομικό συμφέρον για την ακύρωση της αποφάσεως με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να δώσει συνέχεια στην καταγγελία δεν θεμελιώνει το δικαίωμά της να προσβάλει την απόφαση αυτή. Συγκεκριμένα, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι το έγγραφο με το οποίο η Επιτροπή ενημέρωσε την εταιρία max.mobil ότι δεν σκόπευε να κινηθεί διαδικασία κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας παράγει υποχρεωτικές έννομες συνέπειες, οπότε δεν συνιστά πράξη δυνάμενη να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως.
- 71 Κατά μείζονα λόγο, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής αντλούμενο από τον κανονισμό 17 που δεν τυγχάνει εφαρμογής όσον αφορά το άρθρο 90 της Συνθήκης.
- 72 Η διαπίστωση αυτή δεν αναιρείται ούτε από την αρχή της χρηστής διοικήσεως ούτε από άλλη γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου. Συγκεκριμένα, από καμία γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου δεν απορρέει το παραδεκτό της εκ μέρους επιχειρήσεως προσβολής, ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, της αρνήσεως της Επιτροπής να κινηθεί διαδικασία κατά κράτους μέλους δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 3, της Συνθήκης.

- 73 Ως εκ τούτου, η εταιρία max.mobil δεν μπορούσε παραδεκτώς να προσβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου την απόφαση με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να διώξει και να κυρώσει την προβαλλόμενη παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού που προερχόταν από την απόφαση της Αυστριακής Κυβερνήσεως να μη διαφοροποιήσει τα ποσά των τελών που επιβλήθηκαν αντιστοίχως στην εν λόγω εταιρία και στην ανταγωνίστριά της Mobilkom για την εκμετάλλευση των δικτύων τους κινητής τηλεφωνίας.
- 74 Επιβάλλεται, ως εκ τούτου, η διαπίστωση ότι εσφαλμένα το Πρωτοδικείο κήρυξε παραδεκτή την προσφυγή της εταιρίας max.mobil κατά της επίδικης πράξεως.
- 75 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι λοιποί λόγοι αναιρέσεως της Επιτροπής και τα αιτήματα της αντίθετης αναιρέσεως, ότι πρέπει να ακυρωθεί η απόφαση του Πρωτοδικείου και να απορριφθεί η προσφυγή της εταιρίας max.mobil κατά της επίδικης πράξεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 76 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118 του κανονισμού αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της εταιρίας max.mobil στα δικαστικά έξοδα και αυτή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 30ής Ιανουαρίου 2002, T-54/99, max.mobil κατά Επιτροπής.**
- 2) Απορρίπτει την προσφυγή που άσκησε η εταιρία max.mobil Telekommunikation Service GmbH ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.**
- 3) Καταδικάζει την εταιρία T-Mobile Austria GmbH στα δικαστικά έξοδα.**

(υπογραφές)